

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku P. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 kwietnia 2014 r.,
skargi wnioskodawcy o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 4 listopada 2010 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2010 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawcy P. K. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 29 kwietnia 2010 r. odrzucającego odwołanie wnioskodawcy w zakresie żądania zwiększenia emerytury z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników (pkt I wyroku) oraz oddalającego odwołanie (pkt II wyroku).

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku wnioskodawca zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na niezastosowaniu: art. 20 ust. 2, art. 28 ust. 2, art. 34 ust. 1, art. 36 ust. 1 pkt 4, pkt 5, ust. 1a, art. 44 ust. 2, ust. 5 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 1991 r. Nr 7 poz. 24 ze zm.) oraz art. 10 ust. 1 pkt 1,

ust. 3, art. 56 ust. 1, ust. 4, ust. 5, ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162. poz. 1118 ze zm.). Skutkiem tego skarżący poniósł szkodę polegającą „na bezprawnym wstrzymaniu wypłaty części składkowej świadczenia emerytalnego z rolnictwa w kwocie 281.76 zł miesięcznie (...), od 2 sierpnia 1999 r., do sierpnia 2010 r., a także na braku wypłaty całości przyznanej emerytury rolniczej przez ZUS w O., do czego nie miał kompetencji”. Wzruszenie zaskarżonego wyroku nie było i nie jest możliwe w drodze zastosowania innych środków prawnych, ponieważ zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego „uprawomocnił się, a skarżący wyczerpał przewidziany prawem tok instancji”. W konsekwencji skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku w całości, o wydanie orzeczenia na podstawie art. 398¹⁶ w związku z art. 424¹² k.p.c. „nakazującego wypłatę bezprawnie wstrzymanej części składkowej świadczenia z rolnictwa w kwocie 281.76 zł miesięcznie, od dnia 2 sierpnia 1999 roku z waloryzacją i odsetkami, do sierpnia 2010 r., do chwili śmierci ojca powoda (pokrzywdzonego)”, a także o zasądzenie „obowiązku wypłaty całości przyznanej emerytury rolniczej przez KRUS na rzecz powoda – syna uprawnionego i pokrzywdzonego”, o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także „o dopuszczenie dowodów wskazanych w uzasadnieniu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesiona skarga była niedopuszczalna (*a contrario* z art. 424¹ § 1 k.p.c., a ponadto art. 424⁸ § 2 k.p.c.), ponieważ weryfikacja zaskarżonego wyroku mogła nastąpić w drodze wniesienia przysługującego skarżącemu środka prawnego, tj. skargi kasacyjnej. Z akt sprawy wynika, że skarżący mógł skorzystać z przysługującego mu środka odwoławczego jakim jest skarga kasacyjna. Co więcej, pełnomocnik skarżącego w dniu 8 czerwca 2011 r. złożył skargę kasacyjną wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia tego środka zaskarżenia. Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny przywrócił wnioskodawcy termin do wniesienia skargi kasacyjnej. Jednak postępowanie z tejże skargi kasacyjnej zostało umorzone przez Sąd Apelacyjny postanowieniem z

dnia 21 sierpnia 2013 r. z uwagi na to, że pełnomocnik skarżącego w piśmie procesowym z dnia 9 sierpnia 2013 r. oświadczył, że nie podtrzymuje skargi kasacyjnej wobec złożenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Oświadczenie to miało skutek równoznaczny z cofnięciem skargi kasacyjnej. Jeżeli strona miała obiektywną możliwość skorzystania z instancji odwoławczej i z tej możliwości nie skorzystała z przyczyn leżących po jej stronie, to skarga jest niedopuszczalna (art. 424⁸ § 2 k.p.c.). Następuje to zarówno przy świadomej rezygnacji z wniesienia środka odwoławczego, jak i przy zawinionej przez stronę niemożności skorzystania z takiego środka (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r., V CNP 187/07; OSNC-ZD 2008, nr 4, poz. 107 i z dnia 21 lutego 2012 r., V CNP 55/11, LEX nr 1265582).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odrzucił niedopuszczalną skargę na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c.